

Arrest

nr. 111 640 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat A. HENDRICKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De tweede asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 100 062 van 28 maart 2013 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.

214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 100 062 van 28 maart 2013, dat gezag van gewijsde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers' asielrelaas. In hun derde en huidige asielaanvraag brengen verzoekers geen nieuwe gegevens aan. Zij beperken zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van hun tweede aanvraag en leggen ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 100 062 van 28 maart 2013 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 100 062 van 28 maart 2013 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De derde asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Armenië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakten de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partijen is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Armenië.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 augustus 2013, onderlijnen verzoekende partijen dat hun vrees voor vervolging het gevolg is van een valse beschuldiging wegens het leveren van wapens tijdens een betoging. Hun vrees is nog altijd actueel vermits de vader werd meegenomen en de broer lastiggevallen, feiten waarvan zij uiteraard geen documenten kunnen voorleggen.

De Raad stelde bij arrest nr. 100 062 van 28 maart 2013 de ongeloofwaardigheid vast van het asielrelaas van verzoekende partijen.

Voormeld arrest nr. 100 062 stelt het volgende:

"2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, A.S., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, M.S., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste. (...)2.6. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. De commissaris-generaal is van oordeel dat de door verzoekers beschreven ernstige moeilijkheden bijgevolg niet aannemelijk zijn, temeer gezien verzoekers geen overtuigende bewijsstukken van de problemen bijbrengen. Bovendien merkte de commissaris-generaal op dat (i) aan verzoeker op 21 juni 2010 een rijbewijs werd uitgegeven, terwijl hij verklaarde toen voor de autoriteiten te zijn ondergedoken; (ii) verzoeker onwetend was over zijn smokkelaar, over hoe deze het visum kon regelen en over hoe hij het risico voor verzoeker als voortvluchtige persoon, kon minimaliseren, terwijl blijkt dat verzoeker onder zijn eigen identiteit reisde en er op de luchthaven van Jerevan tijdens de paspoortcontroles zeer strenge en uitgebreide identiteitscontroles plaatsvonden -die verzoeker verklaarde te hebben ondergaan- (iii) verzoeker onwetend is over de bewijsstukken die in de rechtszaak tegen hem in zijn land van herkomst, zouden worden gebruikt, alsook over de strafmaat die wordt geëist; (iv) twee van de drie convocaties enkel vermelden dat verzoeker zich "als getuige" dient aan te melden, dat de derde convocatie vermeldt dat hij zich zowel in de hoedanigheid van "getuige" als in de hoedanigheid van "verdachte" wordt opgeroepen en dat de dossiernummers van de convocaties niet overeenkomen; (v) uit de brief van de Armeense advocaat blijkt dat verzoeker sinds het jaar 2003 problemen heeft omwille van zijn politieke activiteiten, terwijl uit eigen verklaringen van verzoeker naar voor komt dat hij slechts sinds 2007 problemen heeft; (vi) verzoekers geen enkel begin van bewijs neerleggen van de politieke activiteiten van verzoeker; (vii) uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat het relatief gemakkelijk is om tegen betaling dergelijke documenten te bekomen. In hun verzoekschrift voeren verzoekers meermaals aan er een "interne tegenstrijdigheden" bestaan in de motivering van de bestreden beslissing aangaande de situatie voor de oppositie in Armenië; ze stellen het "bijzonder opmerkelijk" te vinden dat de commissaris-generaal "aan de ene zijde toegeeft dat er in Armenië wel degelijk sprake is van onderdrukking van de oppositie om vervolgens te stellen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopij bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waar politieke partijen activiteiten kunnen ontwikkelen". De loutere opmerking van verzoeker toont echter geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft en die werd toegevoegd aan het administratief dossier,

foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Bovendien stelt de Raad vast dat de informatie vervat in het betreffende Cedoca-document van 5 juli 2012, gebaseerd is op talrijke bronnen en bijeengebracht werd door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar. De Raad merkt bovendien op dat de motivering in de bestreden beslissing niet alleen gebaseerd is op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, maar tevens op de eigen verklaringen van verzoekers en op de door hen neergelegde documenten. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de commissaris-generaal, volgens verzoekers "op geen enkele wijze rekening houdt met de uitgebreide uiteenzetting van verzoeker", noch dat de commissaris-generaal zich beperkt "tot de officiële versie van de Armeense overheid", noch dat "op lapidaire wijze een officieel standpunt van de Armeense regering wordt overgenomen". Waar verzoekers in hun verzoekschrift meermalen wijzen op de talrijke vluchtverhalen van Armeense asielzoekers, laten gelden dat "de verklaringen van deze Armeense vluchtelingen consistent zijn, gelijklopend en repetitief" en stellen dat de commissaris-generaal "geconfronteerd wordt met tientallen identieke vluchtverhalen uit Armenië", benadrukt de Raad dat elke aanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie of veelvuldige gelijkaardige belevenissen in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. In acht genomen wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekers in hun verzoekschrift geen argumenten aanvoeren die de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de bestreden beslissing opgesomde vaststellingen vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op het bovenstaande, kan het relaas van verzoekers niet voor waar worden aangenomen. (...)"

Verzoekende partijen voeren ter staving van hun huidige asielaanvraag "nieuwe" elementen aan, doch kaderen deze binnen de problematiek die zij in hun eerdere asielaanvragen naar voren brachten. Gezien uit voormeld arrest blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partijen, met name het feit dat verzoeker, S. M., door de autoriteiten van zijn land beschuldigd wordt van het leveren van wapens en munitie aan de politieke manifestanten tijdens de demonstraties van 1 maart 2008 in Yerevan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de in het kader van hun huidige asielaanvraag beweerde problemen die verzoekers vader en broer als gevolg van de door hen aangehaalde problemen zouden hebben gekend nadat zij hun herkomstland hebben verlaten, namelijk dat verzoekers vader nog twee keer werd meegenomen door de politie die daarbij telkens naar verzoekers verblijfplaats vroeg en ook verzoekers broer nog werd lastig gevallen.

De documenten voorgelegd door verzoekende partijen ter staving van hun huidige asielaanvraag, met name een kopie van hun geboorteakten, een originele brief van de partij HSh, een origineel gerechtelijk document en een originele brief van hun advocaat, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat er elementen zijn die ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit van de beslissing van het hoofdparket van Armenië. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Armenië relatief gemakkelijk is om tegen betaling documenten te bekomen bij onder andere officiële (overheids)instanties, hecht de Raad geen bewijswaarde aan de door verzoekende partij neergelegde beslissing van het hoofdparket van Armenië. Voorts dient er op te worden gewezen dat de brief van hun advocaat een sterk gesolliciteerd karakter heeft en daarenboven tegenstrijdigheden vertoont met eerder door verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvraag afgelegde verklaringen en neergelegde documenten. De brief van de partij HSh bevestigt enkel het lidmaatschap van verzoeker van deze partij en diens sympathie voor HAK, maar heeft geen bewijswaarde ten aanzien van de specifieke problemen die deze hierdoor zou hebben meegemaakt. De fotokopieën van de geboorteakten betreffen louter identiteitsgegevens dewelke *in casu* niet betwist worden.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd

in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Armenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS